

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs
(Austria) w dniu 15 grudnia 2016 r. – Khadija Jafari, Zainab Jafari**

(Sprawa C-646/16)

(2017/C 053/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshofs.

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący rewizję: Khadija Jafari, Zainab Jafari.

Druga strona postępowania: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl.

Pytania prejudycjalne

1) Czy dla celów wykładni art. 2 lit. m), art. 12 i art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (w nowym brzmieniu)⁽¹⁾, zwanego dalej rozporządzeniem Dublin III, należy uwzględnić inne akty prawne, z którymi rozporządzenie Dublin III wykazuje związek, czy też należy tym przepisom nadać znaczenie niezależne od tych aktów prawnych?

2) W przypadku, gdyby przepisy rozporządzenia Dublin III należało interpretować niezależnie od innych aktów prawnych:

a) Czy w okolicznościach rozpatrywanych spraw, odznaczających się tym, że wystąpiły one w okresie, w którym władze krajowe państw członkowskich, których dotyczyło to w znacznym stopniu, były skonfrontowane z nadzwyczajnie dużą liczbą osób żądających tranzytu przez ich terytorium, faktycznie tolerowany przez dane państwo członkowskie wjazd na jego terytorium, służący jedynie celowi tranzytu przez to państwo członkowskie i złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim należy uznać za „wizę” w rozumieniu art. 2 lit. m) i art. 12 rozporządzenia Dublin III?

Jeżeli na pytanie 2 a) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

b) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” utraciła ważność wraz z wyjazdem z danego państwa członkowskiego?

c) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” jest w dalszym ciągu ważna, jeżeli wyjazd z danego państwa członkowskiego nie miał jeszcze miejsca, czy też „wiza” traci swą ważność niezależnie od braku wyjazdu w chwili, w której wnioskodawca ostatecznie odstąpi od zamiaru przybycia do innego państwa członkowskiego?

d) Czy odstąpienie przez wnioskodawcę od zamiaru przybycia do państwa członkowskiego pierwotnie przyjętego za cel prowadzi do tego, że ma miejsce oszustwo po wydaniu „wizy” w rozumieniu art. 12 ust. 5 rozporządzenia Dublin III, w związku z czym państwo członkowskie wydające „wizę” nie ma właściwości?

Jeżeli na pytanie 2 a) należy udzielić odpowiedzi przeczącej:

e) Czy sformułowanie zawarte w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III „przekroczył nielegalnie granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z państwa trzeciego” należy rozumieć w ten sposób, że we wskazanych szczególnych warunkach rozpatrywanych spraw nie doszło do nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej?

3) W przypadku, gdyby przepisy rozporządzenia Dublin III należało interpretować przy uwzględnieniu innych przepisów prawa:

- a) Czy dla oceny kwestii, czy w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III miało miejsce „nielegalne przekroczenie granicy” należy w szczególności wziąć pod uwagę, czy zgodnie z kodeksem granicznym Schengen – w szczególności zgodnie z mającym zastosowanie w związku z chwilą wjazdu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice – spełnione zostały warunki wjazdu⁽¹⁾?

Jeżeli na pytanie 3 a) należy udzielić odpowiedzi przeczącej:

- b) Jakie przepisy prawa Unii należy w szczególności wziąć pod uwagę przy ocenie, czy miało miejsce „nielegalne przekroczenie granicy” w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?

Jeżeli na pytanie 3 a) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

- c) Czy w okolicznościach rozpatrywanych spraw, odznaczających się tym, że wystąpiły one w okresie, w którym władze krajowe państw członkowskich, których dotyczyło to w znacznym stopniu, były skonfrontowane z nadzwyczajnie dużą liczbą osób żądających tranzytu przez ich terytorium, faktycznie tolerowany przez dane państwo członkowskie bez badania okoliczności każdego przypadku wjazd na jego terytorium, służący jedynie celowi tranzytu przez to państwo członkowskie i złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim należy uznać za zezwolenie na wjazd w rozumieniu art. 5 ust. 4 lit. c) kodeksu granicznego Schengen?

Jeżeli na pytania 3 a) i 3 c) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

- d) Czy zezwolenie na wjazd zgodnie z art. 5 ust. 4 lit. c) kodeksu granicznego Schengen prowadzi do tego, że należy przyjąć, iż chodzi o pozwolenie równoważne z wizą w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b) kodeksu granicznego Schengen i w związku z tym o „wizę” zgodnie z art. 2 lit. m) rozporządzenia Dublin III, w związku z czym przy stosowaniu przepisów dla celów ustalenia właściwego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia Dublin III należy również wziąć pod uwagę jego art. 12?

Jeżeli na pytania 3 a), 3 c) i 3 d) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

- e) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” utraciła ważność wraz z wyjazdem z danego państwa członkowskiego?
- f) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” jest w dalszym ciągu ważna, jeżeli wyjazd z danego państwa członkowskiego nie miał jeszcze miejsca, czy też „wiza” traci swą ważność niezależnie od braku wyjazdu w chwili, w której wnioskodawca ostatecznie odstąpi od zamiaru przybycia do innego państwa członkowskiego?
- g) Czy odstąpienie przez wnioskodawcę od zamiaru przybycia do państwa członkowskiego pierwotnie przyjętego za cel prowadzi do tego, że ma miejsce oszustwo po wydaniu „wizy” w rozumieniu art. 12 ust. 5 rozporządzenia Dublin III, w związku z czym państwo członkowskie wydające „wizę” nie ma właściwości?

Jeżeli na pytania 3 a) i 3 c) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, jednakże na pytanie 3 d) należy udzielić odpowiedzi przeczącej:

- h) Czy sformułowanie zawarte w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III „przekroczył nielegalnie granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z państwa trzeciego” należy rozumieć w ten sposób, że we wskazanych szczególnych warunkach rozpatrywanych spraw przekroczenie granicy podlegające zakwalifikowaniu jako zezwolenie na wjazd zgodnie z art. 5 ust. 4 lit. c) kodeksu granicznego Schengen nie należy uznać za nielegalne przekroczenie granicy zewnętrznej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny), Dz.U. L 105, s. 1.